

PERIÒDIC NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
«Joventut Nacionalista»

Sortirà dugues vegades cada mes
i sempre que sigui convenient

SUBSCRIPCIÓ
Un trimestre 1 pesseta

Any II.

Granollers 25 de Maig de 1919.

Núm. 37.

La "Joventut" devant les eleccions

Avui la deserció de qualsevolga nacionalista seria una boixeria. Nosaltres treballarem pel triomf de la candidatura de la Lliga, car aixís contribuim a que l'obra catalanitzadora tingui aquella solució de continuïtat que li cal per a aconseguir virtualitat i eficàcia.

També seria culpable una passivitat de part nostra, que pogués donar possibilitat d'èxit a una candidatura que s'ens presenta enarbolant una bandera d'ignomia i de falsetats sense cap idealitat veritable i abandonada per l'odi a la Lliga i per la cobejança d'un caciquisme que pretén enderrocar.

Estem segurs, de que tots els nostres amics i consocis saben llur deure en la present lluita electoral i creiem debades per ells, la tasca persuassiva. Manteix als qui tinguin vot que als qui no el tenen, els indiquem son deure ciutadà com a catalans dignes, de treballar intensament per tots els mitjans, en favor de la

Candidatura de la "Lliga Regionalista" de Barcelona

representada en nostre districte per

DON JOAN LLIGE PAGES

LA FARSA ELECTORAL

La puritat de sufragi deuria esser a Espanya, la preocupació cabdal dels homes de govern i aixís donarien l'exemple més gran de democràcia—d'una democràcia que més la predica qui menys la practica—i nosaltres, els ciutadans, tindriem en els governs la millor garantia dels nostres drets, car aquells serien la resultant de la integral voluntat del poble.

El divorci anacrònic i a voltes arbitrari entre el poble i el seu govern, rau cabalment en aqueixa fàcil adulteració del sufragi, car l'opinió pública sempre se sent allunyada i en perpétua pugna amb els qui deurien esser sos supremes definidors.

Aquesta greu i erònica malaltia de la política espanyola no serà gorida amb mesures de govern, car aquest l'explota per assolir l'usdefruit del poder i es el secret de la poixança en la majoria dels partits polítics.

Pot remiar-se aixó amb la instrucció cívica del poble, doncs el ciutadà, en hebre esment de la seva dignitat personal i política, es redreçaria contra els marxants i faritzeus de la seva voluntat.

En les eleccions presents, en el districte de Granollers-Badajona, s'hi veu una mostra d'aquesta impudícia política i inconsciència ciutadana, i la dona el candidat que patrocina la «Coalició Liberal-Democrata». ¿Quin cabal els mereix la sanció de la opinió pública i com tenen conceptuats a sos electors. aqueixos polítics que amb sobirà desvergonyiment, en un indret els fan creure que representen la democràcia, en un altre la monarquia i la república indistintament? Per comble de cinisme, als electors de Granollers els presenten al candidat com a representatiu de les aspiracions de Catalunya! I a Granollers, no ho dubtem, hi haurán republicans de nissaga que votarán a un senyor que la «Unión Monárquica» ens ha enviat per apuntalar el régim, i com a raó suprema de la llur monstruositat, us dirán que'l votan per tal d'anar en contra de la «Lliga». Aixó ho

fa un poble sense puls i uns ciutadans sense... ciutadania.

Volem dirigir-nos respectuosament al candidat *demócrata* per tal de manifestar-li que sos primers passos en la carrera política son d'una temeritat propia de la seva juvenesa (amb perdó de la nostra) i que per entra-hi per la porta gran, una clau massissa d'or n'és poc bagatge.

Ens han afirmat que vós ereu exsòci de la «Lliga» i ens ho havem cregut sense dificultat mirant la historia política dels vostres protectors. Puig amb aitals auspicis inaugureu la vostra, us la profetitzem molt rica i accidentada si arriveu a esser diputat, contrariament, el vostre fracàs serà un *inri* apoteósic i la fermaça de les vostres juvenívies aspiracions.

FRANCISCO GLANADELL.

Devant la lluita

Altre volta Catalunya demana a sos fills que surtin en defensa de sa llibertat: altre volte les glories profanades de nostra raça parlen a nostres cors del amor que'ls hi devem; altre volta sorgirán arreu de nostra Patria les veus profundes dels herois que venerem, manant que lluitem i que vencem; i hi haurá encara algún catalá que desobeieixi tals ordres? No ho creiem, pero si algún n'hi ha, si algún fiantse més en la materialitat dels seus interessos (per llegitims que sien) que en el bé de la Patria en aqueixa hora suprema no lluita per ella, serà un mal fill, un renegat, serà un catalá... sense vergonya.

Si algún de mos lectors duptés, sols vull fer-li algunes consideracions ajudantlo a reflexionar.

Tú, catalá, com jo, descendim d'una raça que mai ha volgut saber res d'esclavitud, tú; sien quines vullguin les teves idees, pe'l sol fet de tenir en tas venes sang catalana, t'has revoltat sempre contra l'injusticia; tú, home de dreta o esquerra, religió o anarquista, pero catalá avans que tot, perque avans de nàixer ja ho eres, en aquells jorns gloriosos del passat gener, sentires dintre teu una emoció profunda, una sensació de joia de la que tu no't sabies explicar la causa, que no era cap més que la vibració profund de l'ànima catalana, en aquells jorns que semblaven tant propers a nostra llibertat, al compliment de nostres reivindicacions, a la

retractació d'aquell decret de Nova Planta donat per aquell butxí que tant malehit ha estat i tant ho serà.

I aqueil goig que't dominava, fill d'un ideal que tu no comprenies prou be, et mana defensar aqueix ideal avui transformat ja en religió de tot bon catalá, religió consagrada com a tal per la sang d'un jove obrer i un infant orfeonista assassinats vilment per homes sense fe i sense patria, per homes que odien tot lo que es gran, sols per haver comés el crim en la seva tendra vida d'estimar la seva mare.

Tú, catalá, que no sents eixa fretura de vida nova que sentim nosaltres, en aquest moment decissiu tria: a l'un cantó nosaltres, dretes i esquerres juntes proclamant ben alt el dret a la vida, a la llibertat i a la justicia per nostra patria i per nostres fills, Catalunya es nostra ensenya i els seus martres nostra guia, mira el camí que havem fet, penyora ferma del que tenim que fer; i a l'altre cantó, enfront nostre, un estol d'homes sense ideal, sense altre sentiment que l'odi, homes capassos de totes les baixeses per tal de lograr honor, homes que sempre vençuts, sempre fracassats, es vendrien a Jesús, no per trenta diners, pero sí per un títol nobiliari o las insignies d'una creu, homes amparadors de tots els que han malversat els cabals d'Espanya i les glories dels seus avis; a qui si son pare retornés blasmaria la cara renegant d'eixos fills seus; no tenen altre lema que la seva ambició, ni altre ensenya que ses passions, i avui es juguen el pervindre de lo que diuen es sagrat per ells, la Monarquia, sols per poguer conseguir per tots els mitjans anar encasellats per un districte.

Tú, catalá, home de dreta o d'esquerra, religió o impío, pero home de cor i d'ideals al fi, tria entre ells i nosaltres; nosaltres som tot Catalunya, ells son... si no'ls coneixes prou encare, examina sa historia.

JOAN CARRERAS'

Terrasa, 18, 5, 19.

Aixó de passar-se de polítics es propi de EL DEMÓCRATA i te els seus quebrats com veurán eloqüentment amb la present edició. No es propi de caballers ço que fan determinats agens oficiosos per tal de fer mèrits davant dels amos, servint-se de confidencies particulars.

No volem esser més explicits, pero ja veurán avui que la noticia ha resultat de penúltima hora,

LA LLIGA REGIONALISTA I EL PLEBISCIT NACIONAL

AL POBLE DE CATALUNYA

Els esdeveniments polítics i socials dels darrers temps donen a les vinentes eleccions una significació transcendental en la vida política del nostre poble.

Vives están en el nostre esperit les jornades memorables en que Catalunya, per la veu autoritzada dels seus organismes representatius formulava, una vegada més, amb clams d'entusiasme, la demanda de la seva autonomia. A l'expressió unànime de la seva voluntat s'hi oposaven els sistemàtics recels, la negativa injusta, la sospita injuriosa de que el plebiscit espontani era una mixtificació de la consciència catalana. I alguns fills de la nostra terra tenien la impudícia de sumar-se a les veus enemigues i de llançar insidioses acusacions que eren recollides i explotades per a donar una apariència de fonament a la negació del nostre dret a una vida lliure.

Enfront d'aqueixa actitud, els parlamentaris catalans, complint el manament que varen conferir-los els ajuntaments de Catalunya, varen reclamar que se subjectés a un referendium de tot el poble l'acceptació de l'estatut elaborat per la Mancomunitat com a fórmula jurídica de la nostra Autonomia. Però abans que el Parlament espanyol pronunciés sobre aquesta suprema apel·lació, la seva resolució definitiva, varen suspendre's les sessions de Corts. Fondejades commocions socials, provocades potser deliberadament en llur iniciació per a rompre l'unitat de Catalunya, enverinades després per la ineptitud i la inacció dels governs, varen interrompre la lluita empresa.

A no esser això, davant de la negativa del Parlament, la renúncia de les actes hauria estat mitjà adequat perquè el poble de Catalunya manifestés la seva voluntat en unes eleccions extraordinàries, ja que la via normal del plebiscit li era barrada.

Dissoltes les Corts, quan encara subsisteix la anormalitat constitucional, quan encara, per la suspensió

de garanties i l'estat de guerra, la vida política resta pertorbada, la convocatòria de noves eleccions planteja el mateix problema que estavem decidits a provocar nosaltres.

El dia primer de l'any, en elegir els seus representants, el poble de Catalunya es crida a contestar els agravis, els dubtes insidiosos, els recels suscitats per l'afirmació de la nostra voluntat d'autonomia i a demostrar que el seu entusiasme no fou una manifestació histèrica i voluble, sino l'expressió d'un sentiment que té les seves arrels en les entranyes de la terra, i d'una voluntat serena i reflexiva, mantinguda constantment a través de la nostra història.

No ha desaparegut ni s'ha atenuat, amb els fets darrerament ocorreguts, la formidable actualitat, l'ajornable apremi del problema. Al contrari. La violència de les commocions darreres constitueix una acusació formidable contra els que en el mes de desembre, en l'hora oportuna, varen negar a Catalunya la justícia que reclamava; i demostra que sense resoldre el problema de la seva vida constitucional, no pot haver-hi a Catalunya vida normal ni pau en els esperits. Perque, contra els que creuen mentalitats superficials i ànimes timorates, la força material pot esser només que una contenció momentània. Contra les convulsions anàrquiques no serveixen de manera permanent les organitzacions repressives; contra elles no hi ha més defensa que infondre en lo esperit del poble un ideal i una esperança.

A Rússia, totes les forces d'un règim autocràtic han estat impotents per a impedir l'esfondrament i el caos. En canvi, en els països on floreix la llibertat colectiva, en aquells en que la victòria ha infundit nova saba al patriotisme, en aquells altres ressuscitats després de segles d'agonia en que totes les forces nacionals convergeixen en la tasca immensa de refer la patria recobrada,

impera l'ordre, i normalment, incruentament es realitza la transformació del règim econòmic i de l'organització social i política. Països rodejats d'altres commoguts per les agitacions revolucionàries més intenses, conserven la llur normalitat. Estats acabats de neixer, amb organitzacions improvisades tenen una força de cohesió i de resistència, un impuls de renovació que no han tingut els vells Estats centralitzats. El secret d'aquesta força no es altre que l'ideal que desperta l'esperança, el patriotisme que transforma l'odi en efusió, i converteix l'antagonisme en cooperació entusiasta a una obra comuna.

El mateix resultat s'hauria produït a Catalunya, si l'afirmació del nostre poble, en lloc de ser contrariada, hagués trobat camí normal de satisfacció. Totes les forces polítiques i socials de Catalunya, en suprema tensió, haurien convergit en l'obra patriòtica de refer i de reorganitzar la personalitat nostra. Una immensa alenada de solidaritat davant la tasca comuna hauria ajuntat el nostre poble, mitigant la violència de la lluita de classes. No hauria estat la desaparició dels problemes socials, però si el camí per a trobar solucions pacífiques que prepararessin la normal evolució que, en aquesta hora transcendental de la història del món, s'elabora. En nom de Catalunya rediviva, s'hauria parlat amb èxit als patrons de la reforma necessària, als obrers del sentit de possibilitat determinat per les condicions econòmiques nacionals en relació amb les dels altres països. I uns i altres haurien trobat, en la confiança en les noves institucions, en el seny català, en el seu patriotisme, en el coneixement i en l'amor de les nostres coses, una font d'esperança que els hauria decantat a les transaccions generoses i a les submissions voluntàries, a les decisions del poder.

Aquest es avui encara l'únic camí, mirant tot el panorama de la política

espanyola, no s'obira altra solució. Enfront del nostre moviment, no es formula altra proposta que el retorn impossible al règim artificios dels dos partits turnants en l'usdefruit del poder amb llurs majories alternatives, amb tot el teixit de complicitats i de concupiscències que constitueixen l'essència mateixa del sistema oligàrquic que el país rebutja. Els clàssics cacics, foragitats i perseguits fa alguns mesos per la indignació popular, proven avui d'aixecar novament el cap, pacten adhesions amb els governants i creuen assegurat novament el seu domini.

I a Catalunya, alguns senyors, en nom de l'ordre i els principis fonamentals de la societat, somnien en entronitzar de nou entre nosaltres, aquest sistema desterrat fa anys pel nostre esforç, per la nostra intensa actuació ciutadana, per la virtualitat de l'ideal nacionalista.

Enfront d'aquest intent que, si pogués prevaldre, faria inevitable el desastre, la «Lliga Regionalista» aixeca, amb més fe i amb més entusiasme que mai, la bandera de l'autonomia. No sols com a reivindicació sentimental de la nostra terra, no sols com aspiració secular al lliure espandiment del seu esperit i a la dignitat de la seva vida, sino com a condició essencial per a la resolució adequada dels grans problemes que, com a tot el món conmeuen avui la societat catalana, i que presenten en el nostre país especials característiques.

Ni el problema industrial de Catalunya pot ésser estudiat i resolt per un Institut de Reformes Socials, del qual n'està absent la indústria catalana a pesar de que constitueix més del 70 per cent de la indústria espanyola, i en el qual ja no hi tenen cap representació les entitats patronals i les organitzacions obreres de la nostra terra. Ni es pot pensar en cap reforma en el règim de la propietat sense que se'ns reconegui la facultat de modificar, sense desnaturalitzar-lo, el nostre dret civil, que ens ha deslliurat de la violència que el problema agrari presenta en altres terres d'Espanya. Ni es possible resoldre, sense l'actuació d'organismes cata-

lans, el problema de la nostra cultura i de la nostra riquesa.

Pero, en proclamar com a qüestió essencial i previa el reconeixement de la nostra autonomia, no oblidem els altres grans problemes d'interès general espanyol. La preparació de l'expansió econòmica, la normalització financiera de l'Estat, la situació internacional d'Espanya interessan a Catalunya, per la major intensitat de la seva vida, més que a cap altra regió d'Espanya. Ho han demostrat, amb la llur actuació en el Govern, els homes representatius de Catalunya. Política ferroviària i de foment de la riquesa pública, convenis comercials i acció de govern que han assegurat en els darrers temps de la guerra europea a continuació de la vida econòmica d'Espanya, estudi de la millor utilització de les nostres materies primes i preparació de mercats amb l'organització de missions comercials especialitzades, coordinació de l'Estat amb les forces econòmiques del país, instauració del crèdit industrial i agrícola, fou l'obra iniciada pels ministres catalanistes i després interrompuda fins a l'extrem vergonyós que avui siguin els governs estrangers els únics que es preocupin de les riqueses d'Espanya com d'una terra apropiat per a ésser colonitzada.

En el moment actual, que febrosament movilitzen tots els països llurs forces econòmiques, que completen llur utilitatge i transformen llur organització, que tots es preparen per a envair, cada dia d'inacció representa una batalla definitivament perduda. És indispensable una acció intensa i immediata de govern. Catalunya en sent, més que cap altre poble d'Espanya, la necessitat i la urgència. Per a aquesta obra és indispensable que Catalunya porti al govern d'Espanya el seu concurs, sense el qual no tindria mai la deguda eficàcia. Per el poble català no pot prestar la seva col·laboració, sense resoldre prèviament el problema de la vida interior. Encara que volgués fer-ho, li fora impossible o inútil, perquè l'interessant no es el concurs d'uns homes o d'unes províncies sotmeses i assimilades, sino la

col·laboració d'un esperit i d'una personalitat viva.

Amb aquestes afirmacions, com abans amb els nostres actes, demostrem que, en reivindicar la nostra llibertat, no ho fem moguts per un estret esperit de particularisme i odi, sino amb l'anhel de donar a la convivència amb els altres pobles d'Espanya, una base més ampla i més sòlida; a l'acció comuna una major eficàcia, transformant ço que es avui motiu de recel i desconfiança, ço que apareix a alguns com un procés de desintegració, en una unitat basada en l'afecte i en la lliure convivència, origen de més amples i fecundes integracions.

Aquest es el nostre programa, aquesta es la nostra bandera en la vinenta lluita electoral.

A tot arreu, on com a Catalunya l'opinió ciutadana es viva i el sufragi no es una ficció, unes eleccions generals no son la mera designació d'uns candidats, sino un judici sobre el passat i un pronunciament sobre l'orientació política a seguir. En les d'ara, el poble de Catalunya ha de dir si es veritat, com pretenen alguns, que se sent defallit i cansat, si vol que la nostra terra, torni a ésser una sucursal provinciana de les oligarquies centralistes, o si està decidit a perseverar en la lluita fins que Catalunya, mestressa de la seva vida interior, pugui resoldre, sense intrusions pertorbadores, els seus grans problemes, i contribuir amb el seu esforç i el seu concurs a donar a Espanya una fórmula nova d'unitat i de grandesa.

I aquesta decisió té avui una enorme transcendència. Ningú dupta de que, a més dels problemes que agiten tot el món, i que com a tot el món ens afecten, la vida i la constitució polítiques d'Espanya están en un moment de transformació i de crisi. L'actuació del futur Parlament serà segurament decisiva. Amb aquesta convicció, la «Lliga Regionalista» crida a tots els catalans i a tots els que, sense ésser-ho, viuen i fan viure a Catalunya, perquè, amb la unanimitat i l'entusiasme de llur acció, facin que els diputats de la nostra terra siguin representants del seu esperit, revestits de l'autoritat que únicament pot donar l'adhesió de tot un poble.

La «Lliga Regionalista»,

FESTA DE LA PAGESIA

Atentament invitats per l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre assistirem el dia 17 del mes que som, a la *favada* que com de consuetut venen celebrant tots els anys els socis d'aquesta honorable institució, orgull de la nostra pagesia.

Amb el tren procedent de Barcelona que a quarts d'onze del matí arriba a l'estació de Canovellas, vingueren els hostes forasters que foren rebuts per un nombrosa comitiva de la nostra Cambra Agrícola i representants de la premsa local.

Després dels saludos i estretes de mà corresponents, ferem via en vers la fàbrica d'indústries lleteres que els senyors Gelabert i Jordana tenen en explotació en aquells indrets, quins amablement ens daren la benvinguda.

Introduïts en l'expressada fàbrica, poguerem apreciar les diferents manifestacions a que està subjecta la llet al convertir-se en formatge, en quin producte es dedica preferentment la casa.

Mentrestant el Director tècnic, senyor Prims, anava explicant detalladament el funcionament dels aparells, cosa que captivà una gran estona l'atenció dels visitants.

Avans de dar-nos comiat foren servides delicades pastes i xampany, pels senyors propietaris esmeutats i la bella esposa del Sr. Gelabert.

Al mitg dia, tingué lloc al restaurant d'Europa, un suculent banquet en el que hi prengueren seient una cinquantena de comensals, servint-se l'obligat plat de faves, que fou molt celebrat, traslladant-nos al acabar, a la Cambra Agrícola, on forem obsequiats amb café, licors i cigars. El Sr. Girona, digníssim President de l'entitat organitzadora i ex-diputat a Corts per el districte, prengué la paraula per a manifestar l'agraïment de tots en vers la Cambra Agrícola del Vallés, per les atencions rebudes i la franca cooperació que ella han trovat, recomanant la necessitat de celebrar festes com la que assistiem, que a més de mostrar-nos la riquesa agrícola i industrial de nostra terra, agrupaven a tota la classe agrícola en llassos de

cordial germanor, tant necessaris en els temps actuals a fi de contrarrestar l'onada revolucionaria tant perillosa per a l'agricultura patria.

Li contestà el president de la Cambra, nostre bon amic Sr. Rovira de Villar, qui digué que l'entitat de la seva presidència se sentia vivament honorada en hostatjar, encara que per breus moments, a les ilustres personalitats forasteres, i fent constar la veneració que els agricultors del Vallés senten per l'Institut, per esser la casa pairal de tots ells.

Després de recórrer les diferents dependencies i sortir-ne gratament impresionats, amb carruatges ens traslladarem a la serreria que els senyors Ribas i Pradell tenen en Las Franquesas.

D. Josep Ribas i D. Francisco Pradell, amb les seves distingides esposes i ses gentils filles amb l'amabilitat que les característica, feren els honors als visitants, obsequiant-los amb un riquíssim catàlec de la casa i un exquisit *lunch*.

Apropant-se l'hora del tren que previament ja s'havia marcat al comptre l'ordre de la festa, es feu via a l'estació a fi d'agafar-lo per a traslladar-se a ses respectives localitats els que en el del matí vingueren, quedant uns i altres satisfets de la diada, de la que tots en servarem grans recorts.

J. C. M.

LA VISITA DEL Sr. LLIGÉ

El passat dijous a les 7 del vespre, reberem la visita de nostre candidat D. Joan Lligé, acompanyat de son fill Baldomer, del Sr. Plaja i del director de *La Veu del Vallés*.

Reberen als distingits visitants els membres del Concell Directiu de la «Joventut», la redacció de Foc Nou i qualques consocis que tingueren esment de la visita.

El Sr. Lligé es dirigi als reunits explicant la significació de les eleccions i la seva importancia per Catalunya, mostrant-se francament esperansat pel resultat de la lluita. Va recomanar que malgrat tot, es tre-

ballés coratjosament, anc que fos per no contrastar amb la febrosa activitat que despleguen els adversaris.

Les manifestacions del Sr. Lligé foren acullides amb simpatia per nosaltres i varem felicitar-lo efusivament a l'avançada pel triomf que haurà d'assolir i en la consecució del qual havem de posar-hi el nostre decidit esforç.

El Sr. Plaja, que portava recorregut tot el districte, va abundar amb l'optimisme del nostre candidat, donant per ben segura la victoria.

Varen tractar-se també varies qüestions de caràcter interior de la «Joventut».

A les vuit prengueren comiat de nosaltres quedant tots complaguts de la visita.

NOTICIARI

Contrariament a ço que manifestavem en la edició anterior, el nostre estimat director En Albert Compte, després de les nocces, va romandre a Barcelona, hostatjant-se amb la seua gentilíssima muller, Na Enriqueta Batlle de Lacín, en el «Magestic Hotel Inglaterra».

Aixís mateix han passat uns dies en la bella residència de La Garriga i actualment se troben en sa propietat de Corró de Munt.

Avui, en l'express del Nort, sortirà la parella dret a Madrid i farán el recorregut dels països cantàbrics del nord d'Espanya.

A comptar del dia primer de juny, el conserge de «Joventut», passarà a residir en el local de la mateixa. Ens plau fer-ho públic, puig en lo successiu, hom podrà dirigir-s'hi en qualsevol moment per ço que li interessi.

El nostre particular amic D. Alfret Canal ha tingut la joia de veure augmentada la familia amb un robust infant.

Imp. Cucurella.—Granollers.

SABÓ BARANGÉ Barcelona Granollers Girona

FERRAN PALAU, s. en c.
BANQUERS

ENS CUIDEM DE LA AGREGACIÓ DE FULLES
DE CUPONS A N'ELS TÍTOLS DE LA DEUDA MUNICIPAL
DE BARCELONA, SERIE B, EMISSIÓ DE 1906

Josep A. Clavé, 34. -- Teléfon 50. -- GRANOLLERS

**XOCOLATES
PUCHADES**

Son els millors :: Demanis a totes les
bones pastisseries i en la confiteria

Enric Puchades

PLAÇA MAJOR, 18
GRANOLLERS

PLANXAT ALEMANY

PER A COLLS I PUNYS

SUCURSAL EN GRANOLLERS

BOTIGA NOVA

CARRER DE A. CLAVÉ, 18
GRANOLLERS

ALCOHOLS :: ENISSATS :: VINS SEL-LECTES I LICORS
SOCIETAT ANÓNIMA BAGES
DESPAIX CENTRAL A MANRESA

Sucursals a Granollers, Vich, Sabadell, Sant Fructuós
de Bages i Sant Vicens de Castellet

DIPÓSIT A GRANOLLERS:
Plaça de Perpinyá, 12. -- Teléfon 133.

GRAN FABRICA DE GALLETES
"IMPERIVM"

DE
LLORENÇ MARSANS

Valencia, 78 ————— **BARCELONA**
SEL-LECTE I VARIAT ASSORTIT DE GALLETES

REPRESENTANTS A LES PRINCIPALS POBLACIONS D'ESpanyA

Especialitat en "Gaufrets" i Galleta-neula "Imperial"

Carulla, Oriach i C.^a

MATERIALS PER A CONSTRUCCIÓ

PREUS ECONÓMICS

REPRESENTANT

FRANCESC PI

Carrer d'en Prim, 14 bis. — GRANOLLERS

FERRER

SASTRE

Ex-tallador de la Sastreria New-York

Delai, 34, 1.º, 2.º - Barcelona

L'especialitat d'aquesta casa consisteix
en el bon gust en els genres, en el tall
perfeccionat i en la confecció acurada

Lluís Serra Guardia

BANQUER

OPERACIONS DE BANCA I BORSA.—DESCOMPTE DE LLETRES.—CHECS.—PAGO DE CUPONS.—COMPRA I VENDA DE TOTA CLASSE DE PAPER NEGOCIABLE EN BORSA.

AIGÜES PER A ARRENDAR

Ricoma, 79 i 81: Teléfon 516-GRANOLLERS